

La classe obrera alça el cap a l'Iran

Del 28 de desembre al 5 de gener, desenes de milers de treballadors i jòvens es van manifestar pels carrers en moltes ciutats de l'Iran, malgrat els importants riscos que això significa. Obrers, empleats, desempleats, camperols i estudiants reclamaven una millora de la seua situació econòmica i desafiaven amb això al règim despòtic de la burgesia islamista.

El règim de la contrarevolució de 1979-1981

En 1978 va començar a l'Iran una revolució proletària. Va derrocar el règim despòtic del xa Mohammad Resa Pahlavi, que era un pilar de l'ordre nord-americà en el món. Va haver-hi disturbis des de febrer de 1978 en les grans ciutats. El xa els va reprimir violentament amb l'ajuda de l'exèrcit, la base dels quals estava composta per reclutes. El 10 d'octubre de 1978, la refineria d'Abadán es va declarar en vaga. La dinastia es va afonar quan la classe obrera va iniciar una vaga general al novembre de 1978, quan els kurds es van sublevar l'1 de febrer de 1979, quan alguns regiments es van passar al costat del poble, a Teheran, el 9 de febrer de 1979. Algunes organitzacions guerrilleres (Poki, Komala, Fedaiïns, Mujahidins ...) van distribuir armes tant a Kurdistan com en la capital i es van enfrontar a les tropes lleials a la monarquia.

Durant algunes setmanes es va imposar la llibertat d'expressió i van sorgir consells obrers (shoras) en les grans empreses. Però la classe obrera era una minoria social i no hi havia un partit obrer revolucionari que intervinguera en els shoras i els desenvolupara. En la dècada precedent, els corrents centristes que havien trencat amb el partit reformista Tudeh¹, quan s'orientaren cap al guerrillerisme també li van donar l'esquena a la classe obrera. En 1978, els Fedaiïns, Peykar i Komala, sense saber-ho, estaven més a prop del Partit Socialista Revolucionari de 1917 que del Partit Bolxevic.

Per a bloquejar la revolució, la burgesia local, amb el suport de l'imperialisme francès, va jugar la carta d'un líder religiós, l'aiatol·là Ruhollah Musavi Khomeini, que va tornar de França l'1 de febrer de 1979 en un avió especial noliejat pel govern francès. De fet, aquesta va ser l'única força significativa i organitzada de la burgesia que es va mantindre en peu després que el moviment de masses derrocara al xa, quan el primer ministre Bakhtiar, designat d'urgència, es demostrava massa dèbil per a contindre la revolució. El clero musulmà xiïta sempre s'ha oposat a la modernització del país. La reacció islamista va jugar un paper auxiliar en el colp militar de 1953 que va derrocar el nacionalista burgès Mosaddeq i va restaurar la monarquia. La monarquia va reprimir violentament a la classe obrera, els estudiants i les minories nacionals amb el suport dels Estats Units. Khomeini i altres clergues xiïtes es van oposar a la "revolució" blanca del xa perquè va iniciar una reforma agrària, privilegiava la indústria i la banca a costa del comerç i la usura, avançava cap a la igualtat legal de les dones i elogiava la continuïtat històrica que es remunta a l'antiguitat (abans de la islamització de Pèrsia).

Des de 1978, l'organització guerrillera clerical Mujahidins es va prostrar davant dels aiatol·làs. La majoria del moviment obrer, en nom de la "revolució per etapes" i el "front únic antiimperialista", va posar als explotats i oprimits subordinats davall una fracció de la burgesia nacional. El partit vinculat a la burocràcia de l'URSS (Tudeh), o les organitzacions castristes o maoistes (Fedaiïns, Peykar) i un grup pseudotrotskista (HKE) van presentar Khomeini com un "progressista" i "antiimperialista".

Els fets van ser que Khomeini va prendre la direcció de l'estat burgès i va salvar el capitalisme iranià. Els aiatol·làs van aglomerar en contra de la revolució social al clero xiïta, la burgesia comercial, l'exèrcit de la monarquia, els terratinents, el lumpen dels

1 Partit de masses vinculat a la burocràcia de l'URSS, en la mateixa orla que els PC's europeus.

barris pobres, els xicotets agricultors i a una minoria d'estudiants. Les seues bandes feixistes (els hezbollahi) agredien les organitzacions que es reclamaven del socialisme, van desarmar les masses, van tancar les universitats durant dos anys, van esclafar una per una les forces socials revolucionàries: les dones que es resistien a l'obligació de portar el vel, els estudiants que se s'havien oposat al xa, el proletariat minoritari en el país i sense direcció, les minories nacionals en revolta (kurds, àrabs, turcmans ...). El "partit de Déu" [Hezbollah] va prohibir i va destruir totes i cada una de les organitzacions del moviment obrer. Mai es va formar un front únic obrer que s'oposara a l'islamofeixisme.

Al març de 1979, el Partit de la República islàmica va organitzar un referèndum (sense vot secret) per aprovar la "República Islàmica". Va guanyar amb un 99,7% de vots a favor (els Mujahidins, i Tudeh van demanar el vot de "sí"). A l'abril, Khomeini lloa a l'exèrcit; al juny, proclama una amnistia per als militars i la policia; al juliol, prohibeix presentar querelles contra ells; a l'agost, implanta la censura (amb l'aprovació de Tudeh). Per a donar una aparença antiimperialista, Khomeini, el 4 de novembre de 1979, envia els "estudiants islamistes" a ocupar durant 444 dies l'ambaixada dels Estats Units. Aquesta operació era una distracció, purament simbòlica, enfront de la guerra revolucionària de Vietnam i inclús enfront de les mesures reals preses per Nasser o Mosaddeq. No obstant això, els cretins de qualsevol tipus aplaudien els clergues iranians mentre aquells dirigien la contrarevolució: el filòsof francès Foucault, Arafat, el cap de l'OLP, els partits estalinistes en tot el món, els revisionistes del trotskisme (especialment el SWP americà i el WRP britànic).

Khomeini desconfiava de l'exèrcit heretat del xa. Al maig de 1979 va crear els Pasdaran (guardians de la "revolució" islàmica) i al novembre de 1979 el Basij (mobilització). Al si de la coalició islamista, els aiatol·làs, que tenien gran popularitat i bandes armades fanàtiques, van superar els seus rivals civils. Bazargan és eliminat al novembre de 1979, Banisadr és expulsat al juny de 1981 malgrat el suport proporcionat pel MEK (Mujahidins).

Els dies 2 i 3 de desembre de 1979, un referèndum va referendar la constitució elaborada pels aiatol·làs (98% dels vots). Els barbuts amb turbant afirmen haver creat un Estat basat en el seu déu. Com aquest déu no s'expressa massa, les cimes religioses predominen sobre els ciutadans vulgars.

- La institució principal és el "guia". Està designat per una "assemblea d'experts" composta per 86 líders religiosos.
- El "Consell de Guardians" verifica la conformitat de les lleis amb la religió islàmica i classifica les candidatures per a les eleccions legislatives i les eleccions presidencials. Els 12 guàrdies són triats pel guia.
- El "president" és responsable de governar sota l'autoritat del guia. És triat per sufragi universal per quatre anys.
- Una "Assemblea Consultiva Islàmica" és el parlament (Majlis) que vota el pressupost i altres lleis sota el control del Consell de Guardians. Està compost per 5 representants de minories confessionals admeses i 285 diputats triats per sufragi universal.

L'agressió militar d'Iraq al setembre de 1980, encoratjada per les potències imperialistes occidentals, va consolidar el règim clerical i contrarevolucionari que es presentava com un defensor de la pàtria. L'Iran va adquirir armes de l'URSS, de Corea del Nord, de Xina i, ocultant-se'l a la seua població, dels Estats Units (el "gran Satanàs" en la retòrica islamista de llavors) així com d'Israel ("la mare de Satanàs").

El règim totalitari va assassinar entre 1981 i 1985 a 8.000 oponents, almenys. En juliol de 1988, quan es va firmar l'armistici amb Iraq, es va executar en quatre setmanes a 2.800 presoners, majoritàriament militants del moviment obrer (HKS, Komala, Fedaiïns, Peykar, Tudeh ...).

Hui en dia, alguns corrents que es reivindiquen trotskistes (LOI Argentina, CWG de Nova Zelanda, SWP de Gran Bretanya, RKOBS d'Àustria, IS d'Argentina ...) encara creuen que els islamistes són antiimperialistes, inclús revolucionaris. El balanç general de la

contrarevolució islàmica a l'Iran és que, en els països dominats, els líders religiosos són capaços de mobilitzar el lumpen fanatitzat per esclafar físicament el proletariat i les minories nacionals.

En aquest sentit, l'islamisme presta un servei major al sistema imperialista mundial. L'evolució posterior de la República Islàmica confirma la teoria de la revolució permanent formulada a partir de l'experiència de la revolució russa i xinesa en l'època imperialista: cap fracció de la burgesia dels països oprimits és capaç de combatre amb eficàcia les potències imperialistes.

Les contradiccions de la dictadura de la burgesia islamista empitjoren

En 1978-1981, l'islamofeixisme va utilitzar un llenguatge antiimperialista i inclús igualitari. Però les classes baixes que seguien al clero ha sigut estafades i el país segueix subjecte al capitalisme mundial.

En 1979, la burgesia nacional va romandre en el seu lloc. Les empreses de la família del xa i els capitalistes que havien fugit amb ell van ser nacionalitzades. Van sorgir nous actors capitalistes, especialment fundacions religioses amb comptabilitat opaca, subsidiades per l'Estat i que escapen a tots els impostos. Les institucions religioses (inclosa el Guia Suprem i els Pasdaran) són veritables grups capitalistes que produeixen i venen armament, energia, telecomunicacions, química, productes agrícoles. Com a resultat, les desigualtats en renda i patrimoni s'accentuen.

Gràcies a la renda petroliera, l'Estat burgès finança un aparell pletòric que ofereix ocupacions (funcionaris, Pasdaran, Basij) a una part dels desclassats urbans i camperols arruïnats. També servix per a subvencionar els combustibles i aliments bàsics.

La contínua pressió dels EE. UU. malgrat de l'acord de 2015, la persistent debilitat de la indústria i l'agricultura, el descens dels preus internacionals del petroli i el gas natural en 2014, estan posant al sistema en dificultats econòmiques, polítiques i ideològiques. Els assalariats són víctimes de les privatitzacions, la subcontractació, la precarització de l'ocupació i de la prohibició dels sindicats i les vagues. Els xicotets agricultors estan arruïnats per la concentració de terres i la crisi ambiental. Els xicotets comerciants competixen amb els nous centres comercials. Els joves d'ambdós sexes estan més instruïts que en altres països de la regió, però per això mateix aspiren més a tindre una ocupació, a la llibertat d'expressió i a acabar amb l'apartheid sexual. Les dones rebutgen cada vegada més la humiliació instituïda i la policia de la moral. Les classes explotades i semiexplotades estan experimentant la desocupació massiva, una alta inflació, l'increment dels lloguers ...

L'Estat iranià va fer concessions en el seu programa nuclear en 2015. A canvi, esperava que les potències imperialistes firmants de l'acord conjunt (Estats Units, Xina, França, Gran Bretanya i Rússia -equipats amb un arsenal de destrucció massiva- i Alemanya) alçaren les sancions econòmiques. Tals sancions no existeixen contra Israel o Pakistan, dos aliats dels Estats Units que tenen armes nuclears. El govern esperava que els grups capitalistes internacionals invertiren a l'Iran, però aquests xoquen amb la burocràcia administrativa i la incertesa que alimenta el govern dels Estats Units.

Les intervencions en la regió (Líban, Iraq, Síria, Iemen ...) es fan sota el control del guia i el cos dels guardians de la "revolució" (Pasdaran). Els èxits diplomàtics i militars són espectaculars i afalaguen el sentiment nacional, però són molt costosos per a un país que en molts aspectes segueix subdesenvolupat. Un altre revés és que la pretensió inicial del règim teocràtic per posar-se al capdavant de tots els musulmans del món s'ha reduït a la defensa dels xiïtes, molt minoritaris a l'Islam.

Les cúspides de l'Estat i la burgesia iraniana estan dividides tant en el terreny de la política internacional com el de la política interna. Aquesta divisió va causar la

desaparició del partit únic (el Partit de la "Revolució" Islàmica) en 1987. Va eixir a la llum tan prompte com com Khomeini va morir en 1989.

Els "conservadors" entorn del guia suprem (Alí Khamenei, 78 anys, designat per a succeir a Khomeini en 1989) es neguen a fer concessions democràtiques perquè temen que les masses aprofiten la bretxa per derrocar la República Islàmica.

Els "reformadors" entorn de president (Hassan Rouhani, de 69 anys, triat en 2013, reelegit en 2017) tracten de negociar amb les burgesies imperialistes perquè les seues inversions impulsen l'economia nacional i evitar d'aquesta manera el qüestionament de la República Islàmica.

A l'estiu de 2009, els "reformadors" van llançar una onada de protestes massives (anomenada moviment verd) després de la reelecció del president "conservador" Ahmadinejad. Molts jóvens i dones van participar en les manifestacions en les grans ciutats. Encara que violentament reprimides (més de 150 morts), van inaugurar un cicle d'alçaments populars en la regió contra els règims falsament antiimperialistes i realment despòtics (Tunis a finals de 2010, Egipte a principis de 2011 i Síria en la primavera de 2011, etc.).

No obstant això, no cal sobreestimar l'homogeneïtat interna de cada un dels pols ni les diferències entre ells: tots han nascut de la contrarevolució de 1979-1981. Les dos camarilles són capitalistes; ambdós volen defensar el capitalisme iranià contra les amenaces estrangeres; ambdós defenen la "teocràcia" (despotisme clerical); ambdós estan d'acord a oprimir i reprimir els obrers, els estudiants, les dones, els kurds; ambdós coincideixen amb relació a les privatitzacions i les restriccions de la despesa social.

Els pressupostos de l'Estat per 2018 desencadenen una protesta popular

Encara que tots els mitjans de comunicació estan en mans del règim, la divisió de la burgesia islàmica i els atacs recíprocs permeten que la gent sàpiga que totes les fraccions s'enriqueixen i són corruptes, mentre que l'empobriment de les treballadores i els treballadors empitjora.

Aquest moviment nacional espontani ha vingut preparat per mesos de discussions en les xarxes socials sobre les creixents desigualtats, per les protestes disperses dels camperols contra les conseqüències de la sequera, per desenes de vagues i manifestacions d'assalariats contra el retard dels pagaments i els acomiadaments, per la rebel·lió d'algunes dones i jóvens contra el jou dels fanàtics religiosos. La divisió de la burgesia islàmica i el debilitament del seu control sobre els treballadors independents, els directius, els funcionaris i els desclassats ha permès als manifestants de finals de 2017 i principis de 2018 atrevir-se a sortir als carrers col·lectivament i atacar al règim en la seua totalitat.

Al desembre de 2017, al presentar el projecte de pressupostos 2018, Rohani revela la suma de les subvencions descomunals pagades a les fundacions religioses. Els "reformadors" intenten desviar el descontentament popular perquè aquest pressupost elimina els subsidis bàsics als aliments (en particular els ous) i la gasolina, i redueix a la mitat les ajudes socials que es paguen als pobres.

En resposta, les múltiples societats de producció i llocs web vinculats als Pasdaran ataquen l'austeritat del govern. El 28 de desembre, l'aiatol·là "conservador" Alomolhoda impulsa en Mashhad, la segona ciutat més gran d'Iran, una manifestació de 200 dones amb xador contra la carestia de la vida i contra el president Rohani.

Ràpidament, en Mashhad, la multitud de treballadors, desempleats i jóvens desborda el seguici i llança consignes contra el règim, el guia suprem i l'ajuda a l'estranger. Igual

passa en Racht. Les manifestacions, els dies següents, s'estenen a tot el país i afecten més de 80 ciutats.

La novetat de les manifestacions de l'hivern 2017-2018 és que:

- escapen a totes les fraccions del règim;
- afecten també les ciutats menudes (que generalment voten per candidats "conservadors");
- són més populars (junt els estudiants, predominen els obrers, empleats, desempleats, camperols empobrits ...);
- les reivindicacions no són només polítiques sinó també socials.

D'acord amb la pàgina web britànica Hopi, les consignes a favor de la restauració monàrquica, facilitades per la destrucció del moviment obrer, són poc freqüents i sovint contrarestades per altres consignes que rebutgen tant la monarquia com la teocràcia (Yassamine Mather, *Protests by impoverished, hungry Iranians*, 2 gener 2018). En canvi, sembla que el descontentament sovint es dirigeix contra les despeses en l'estranger, sobretot en Palestina (la Franja de Gaza controlada pel partit islamista sunnita Hamàs), en el Líban (el partit islamista xiïta Hezbollah i les seues activitats socials i militars) i a Síria (operacions militars de Pasdaran, de l'Hezbollah libanés, les milícies xiïtes que han salvat el règim d'Assad).

El president Trump ha prohibit als iranians viatjar als Estats Units. Estats Units, Israel i Aràbia Saudita competixen en l'oest d'Àsia amb Rússia, Turquia i l'Iran. En els últims mesos han augmentat les amenaces contra l'Iran. El suport obert de Trump i Netanyahu a les manifestacions les debiliten (tot el món a l'Iran sap que l'imperialisme és capaç de destruir Estats en detriment de la població) i enforteix el sistema (totes les seues ales i els mitjans de comunicació han denunciat les interferències estrangeres). Els governs europeus, que volen aprofitar l'obertura del capitalisme iranià als seus capitals, són més prudents. Rússia i Xina recolzen al règim.

El govern censura les xarxes socials. La repressió es recolza essencialment en la policia dirigida pel govern (i menys que en 2009, en els Pasdaran i els Basij, que estan davall les ordres del guia). Hi ha hagut 22 morts i 3.700 detinguts. La repressió duta a terme pels "reformadors" es completa amb les contramanifestacions massives organitzades pels "conservadors". Les últimes protestes ha succeït la nit del 4 al 5 de gener.

El líder dels guàrdies (Pasdaran), el general Jafari, ha anunciat el "final de la sedició". El president Rohani li mostra a la burgesia nacional (islamista o no) i al món que sap com reprimir i restablir l'ordre. A les masses, els promet que tindrà *en compte* les seues preocupacions. Però no pot satisfer les aspiracions econòmiques i polítiques de les masses explotades, en formació o excloses de la producció.

Per l'enderrocament de la república islàmica, pel govern obrer i camperol

Perquè la pròxima onada siga victoriosa, perquè aconseguisca arrancar les reivindicacions i acabar amb el règim islàmic, no sols serà necessari que done l'esquena a les dos fraccions del règim, sinó també que es protegeisca tant contra les agències de les potències imperialistes occidentals com dels monàrquics i els islamistes rivals (Mujahidins). La liquidació de la burgesia islamista per la revolució socialista seria un colp a les burgesies veïnes, al sionisme, a tota la reacció islamista, a l'imperialisme mundial.

El moviment obrer és dèbil, però està actiu en l'exili, en les empreses i universitats. Pot prendre la iniciativa en la lluita dels oprimits i explotats si extrau les lliçons de les traïcions i errors comesos, durant la revolució de 1978, pel Tudeh i els Fedaiïns (una fracció es va unir al Tudeh): No confiar en cap ala de la burgesia iraniana. Fins on sabem, en el seu moment només el Partit Socialista dels Treballadors (HKS), l'organització

guerrillera kurda Komala i els Fedaiïns (minoria) van entendre, per experiència, que l'islamisme era contrarevolucionari.

Però també hem d'aprendre dels errors comesos en l'exili pel HKI i el HKKI (ambdós nascuts de Komala): no hem de confiar en cap burgesia imperialista (ni de l'oest ni de l'est). Eixos partits, el Partit Comunista d'Iran (HKI) i el Partit Comunista Obrer d'Iran (HKKI) substitueixen l'internacionalisme proletari per crides a la burgesia (inclosa la imperialista) perquè pressionen el règim islamista.

Per això, el HKI i el HKKI exigeixen que l'OIT expulsi a la República Islàmica. L'OIT no és una organització sindical, sinó una organització internacional burgesa, una institució de les nacions Unides que reuneix els governs, els empresaris i els buròcrates sindicals de tots els països.

En la mateixa línia, el HKKI crida a "la gent del món" (?) a "pressionar als governs europeus perquè deixen de fer concessions a la República Islàmica, trenquen les relacions diplomàtiques i tanquen les seues ambaixades" (WCPI [HKKI en anglés], *To the People of the World*, 31 de desembre de 2017).

L'Iran continua sent un país dominat. Confiar en una burgesia dominant és encara més perillós que confiar en la burgesia d'un país dominat. El proletariat iranià no té res a guanyar amb les sancions imperialistes (diplomàtiques, econòmiques o militars) contra la "República Islàmica". Açò enforteix el règim.

L'aliat del proletariat d'Iran és el proletariat internacional. El moviment obrer a l'Iran ha de recórrer a les altres organitzacions obreres del món per a obtindre:

- Solidaritat amb les treballadores i els treballadors d'Iran, alliberament de tots els presos!
- Llibertats democràtiques, dret de les treballadores i els treballadors de tot l'Iran a organitzar-se en sindicats i partits, dret de publicació, de reunió, de vaga, de manifestació!
- Alçament de totes les sancions europees i nord-americans contra l'Iran! Dret per a l'Iran a desenvolupar un programa nuclear!
- Llibertat de circulació per als treballadors i estudiants iranians!

A l'Iran, el HKKI no planteja mai una perspectiva de revolució socialista, d'Estat obrer, de govern obrer i camperol. No es pronuncia sobre què ha de substituir a la "República Islàmica" burgesa, encara que és obvi que seran el proletariat i les classes semi-explotades els que la derrocaran al preu de la seua sang.

L'única forma de beneficiar-se de l'experiència de la lluita de classes a l'Iran i en el món és creant com més prompte millor una organització comunista i internacionalista per a agrupar a l'avantguarda en l'exili i en l'interior del país. El propòsit d'aquesta organització de debat i de combat serà lluitar amb les masses per a construir un partit obrer revolucionari, en relació amb la construcció de la internacional obrera revolucionària, basat en el programa de la Lliga dels Comunistes, de l'esquerra de Zimmerwald, de la Internacional Comunista, de la IV Internacional.

- Llibertat per a tots els manifestants i sindicalistes presos!
- Llibertats democràtiques, República laica establida per una assemblea constituent democràtica.
- Separació completa entre el clero i l'Estat! No al finançament públic de les institucions religioses!
- Igualtat total de dones i hòmens! No més persecució d'homosexuals i lesbianes!
- Dret de les minories nacionals a l'autodeterminació!
- Pagament dels salaris retrasats, augment de salaris, indexació de salaris respecte als preus!
- Fora la religió de l'escola! Ensenyament públic, universal, gratuït i laic!

- Sanitat gratuïta i de qualitat per a tots!
- Defensa de les manifestacions i vagues! Dissolució dels Pasdaran, els Basij, l'exèrcit i la policia!
- Subsidi per a tots els desempleats, contractació massiva per mitjà d'un pla de grans obres!
- Expropiació sota control obrer i camperol de les grans explotacions agrícoles i grups capitalistes, inclosos els camuflats com a organitzacions caritatives!
- Consells obrers i populars! Govern dels treballadors basats en els shoras!
- Federació socialista d'Àsia occidental i central!

12 de gener de 2018

Col·lectiu Revolució Permanent (COREP)

Patronsuz Dünya (PD) / Turquia

Traduït pel Internaciema Kolektivista Cirklo (IKC)/ Estat Espanyol